

sellisesti tuttu jokaiselle pojalle, joka on joutunut isojen jätkien pelossa miettimään reittejä ja aikatauluja henki kurkussa.”

Komeassa kolumnissaan ”Pallokentän laidalla”, joka viittaa Uuno Kailaan tunnetun runon jalkapalloa kentän ulkopuolelta katselemaan rampaan poikaan, Raittila kirjoittaa, että ihmisten enemmistöä, miehiä ja naisia, saattavat hyvinkin johtaa pelisilmänsä ja röyhkeytensä pallokentällä hioneet virtuoosit. Mutta miesten enemmistön kanssa heillä ei ole muuta yhteistä kuin se, että näiden virtuoosien käyttäytymisestä saa syyt niskoilleen koko mieskunta. Mieseliitti sortaa ja alistaa molempia sukupuolia:

”Alistetuista naisista miesten

enemmistön erottaa se, että miehet ovat hiljaa. Verbaalisen hegemonian tällä alueella vallannut naiseliitti ei määrittele heitä sorteiksi. Päinvastoin. Miesten pääjoukko syyllistetään siitä, minkä uhreja he ovat.”

Mutta tässä lienee lähtökohta miellyttävämpään miehisyyteen, kuten Raittila on myöhemmin palstallaan Hesarissa kirjoittanut (otsikolla Hei jätkät). Raittila viittailee kirjallisuuden uusiin mieshahmoihin, kuten oman romaaninsa ”Ei minulta mitään puutu” isään, joka saa vaimonsa tolaltaan ehtimällä tekemään kaiken, niin miesten kuin naisten työt. Sitten löytyy Kari Hotakaisen Juoksuhaudantien kokkaava, luuttuava ja leipova Matti Virtanen, joka on opetellut niin piha-

kuin esileikitkin. Lopulta Raittila esittelee myös pukeutumis- ja sisustusesteettisen miehen silmän, johon vaimo joutuu turvautumaan aina vaatehankintaa ja -huoltoa myöten. Tällaisten miesten ominaisuuksien yhdistelmän kehittäminen ja kehittyminen olisi katalin temppu, minä naiselle voi tehdä:

”Halpamaisuuden huipuksi siihen voidaan liittää yhteiskunnallinen ohjelma, joka tekee lopun naissukupuolesta sellaisena kuin se nykyisin tunnetaan – alistettuna. Tarkoitin ohjelmaa, joka riistäisi naisliikkeeltä sen olemassaolon perusteet: uhriuden ja ongelmat.”

Näin pyörii märkä saippua pesukestävä kolumnistin käsissä.

Viettelevyyden idea

TUULA-MARIA AHONEN

Diplomi-insinööri Juha Kostiaisen, teoreettisen filosofian dosentin Tere Vadénin ja toimittaja, yhteiskuntatieteiden maisteri Pauli Välimäen keskustelujen hedelmänä on syntynyt kirja, joka virkistävällä tavalla synnyttää politiikkaa uudelleen.

Niin kauan kuin on vaihtoehtoja ja ristiriitoja on politiikkaa. Tekijöiden mielestä Suomen nykyinen vaihtoehtottomuuden ja henkisen arvottomuuden leimaama järjestelmä edustaa politiikan ja etiikan rappiota. Poliittikka ja eettinen pohdinta elävät vain kriittisyydestä ja epäilyksen herättämisestä ja näivettyvät selviöiden ja kyseenalaistamattomuuden ilmapiirissä.

Kirjoittajat kyseenalaistavat-

kin Suomen politiikan oikein perinpohjin. Puolueet syntyvät heidän mukaansa historiallisista tarpeista ja niiden tulisi osata lopettaa itsensä, kun ne ovat tehneensä tehneet. Kaikki puolueet, myös uusin Vihreä Puolue, joutavat kirjoittajien mukaan haudan lepoon.

Kirjoittajien mielestä pohjoismaisessa hyvinvointipolitiikassa on siirryttävä elämänpolitiikan aikaan. Se ei ole vaihtoehto pohjoismaiselle hyvinvointimallille, vaan sen seuraava vaihe.

Usein ajatellaan, että politiikka on jotain tavallisten ihmisten yläpuolella olevaa, heidän asioistaan päättämistä. Elämänpolitiikassa poliitikko on juuri tavallinen ihminen. Hän ratkoo omia

---

Juha Kostiaisen & Tere Vadén & Pauli Välimäki
Viettelevä politiikka
Kuvitus: Osmo Rauhala
Tampere: Traff-Kustanus, 2003

ongelmiaan, etsii vertaisapua ja käyttää hyväkseen läheistensä ja yhteiskunnan tukiverkostoja.

Elämänpolitiikka voi kirjoittajien mielestä muuttaa ylhäältä johdetut ja monesti kovin holhoavat sosiaalipoliittiset järjestelmät yksilöllisemmiksi ja kansalaisten elämänskulkua joustavammin seuraaviksi tuiksi ja palveluiksi.

Kirjoittajat esittävät siis omia

näkemyksiään, mutta eivät jumalansanana. He ovat avanneet internetissä keskustelupalstan, jossa keskustelu jatkuu. Osoite on www.traff.info.

Viettelevyyden idea on kiehtova.

Väkivaltainen tai tuhoava kansalaistoiminta on kääntökuvan vallanpitäjien vaihtoehtomasta vallankäytöstä, kirjoittajat toteavat. Vuoropuheluun tai avoimeen kohtaamiseen ei pyritä, molemmat poolit eristäytyvät omaan oikeassa olemiseensa.

Tulisi synnyttää kolmas tila, kohtaamisen tila. Tämä juuri on kirjoittajien mielestä politiikan

aito ydin: ristiriidat ja neuvottelut, suoraselkäisyys ja kompromissit kuuluvat arkeen. Avoin demokratia ei pyri puhtaaseen harmoniaan, vaan rakastavaan konfliktiin.

Ilmaisu ”rakastava konflikti” kuulostaa hätkähdyttävän utooppiselta nykymaailmassa. Mutta juuri sitä tarvitaan, sillä ilmaisu sisältää kaikkien tai molempien osapuolten kunnioituksen.

Demokratian tarkoitus on nähdä ylimääräistä vaivaa, jotta tasa-arvo ja oikeudenmukaisuus toteutuisivat paremmin. Poliitikko on ensisijaisesti arvokes-

kustelua, jolla on syvä eettinen ulottuvuus, kirjoittajat sanovat. Viettelevä politiikka ei ole kolmas tie eikä neljäs ikkuna, vaan politiikan paluu politiikkaan.

Politiikalle on annettava sille kuuluva arvo ja politiikan on kannettava arvoja, jotta se ei laistuisi asioiden hoidoksi tai asiantuntijuudeksi. Poliitikko on intohimojen ja järjen, yllättävien mahdollisuuksien ja sisukkaan puurtamisen asia. Viettelevä politiikka on oppimisen iloa kaikkein haastavimmalla alueella: arvojen alueella.

Tavatkaamme siis rakastavien konfliktien parissa!